

Вѣтърътъ трепва съ студениятъ си крилъ и тихо прошъпва:

— Тамъ сълзи лѣятъ, сълзи лѣятъ!

— А, имали тамъ, по нашия роденъ край майка щастлива?

— Тя сълзи пролива, сълзи пролива
вѣтърътъ отговаря.

— Когато идешъ, тамъ, лекокрилий вѣтре, кажи, че тукъ е тѣжно и тѣга гори душата!...

Вѣтърътъ разпери по-силно крилъ, духна почернѣлитъ войнишки лица, съкашъ искаше да избърше сълзитъ имъ и бързо пропушна:

— Таквазъ е сѣдбата, таквазъ е сѣдбата!

Бѣ хубава свѣтла нощъ. Небето бѣ обсипано съ хиляди звѣзди. На мократа кална земя спяха морни войници, надъ тѣхнитъ блѣдни лица се носѣха студениятъ крила на вѣтъра, що имъ приказваше въ нощта

Самотенъ гробъ.

Далеко е гробъ самъ — самненичкъ

Съ недавно улегнала прѣстъ,

До него още стърчи едничкъ

Въвъ бурени обрасълъ кръстъ.

Надъ него никой сълзи не пролѣ,

Съ вода го никой не залѣ,

Сутринъ го роса съ сълзи облива,

Дѣждъ нѣвга съ вода прѣлива.

Стръкъ-Иглика.

